

Makó, 1922. december 30. – Budaörs, 1999. augusztus 2.

Szülei jómódú gazdálkodók voltak, de a gazdasági válság idején tönkrementek, ezután apja biztosítási ügynök volt. Középiskolai tanulmányait Makón, a Csanád Vezér Reál Gimnáziumban végezte, 1940-ben érettségizett. 1941-ben beiratkozott a Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Gépészmérnöki Karára. Budapesten a Bolyai-, később a Győrfy-kollégiumba került. Nagy hatással voltak rá a népi írók, majd a kollégiumi évek alatt a munkásmozgalommal is kapcsolatot talált. A fasisztaellenes ifjúsági szabadságfront egyik irányítója, elsősorban a paraszti származású diákság körében. 1943 nyarán részt vett a balatonszárszói Magyar Élet-táboron, a kibontakozó németellenes összefogás fontos eseményén. 1944-ben katonai behívóparancsának nem tett eleget, műegyetemi tanulmányait három és fél év elvégzése után megszakította, inkább az illegalitást választotta.

1945 tavaszán Csanád megye földosztó biztosa. A földosztást követően belépett a Nemzeti Parasztpártba, s azonnal bevonták a párt ideiglenes debreceni központjának a munkájába. 1945 nyarán élesen szembefordult a katolikus népfőiskolai mozgalommal. 1946. májusban ellenezte a kisgazdapárti befolyás alatt álló Magyar Parasztszövetséggel való együttműködést; szeptemberben kommunistabarátság vádjával kizárták a pártból. 1947. február 25-én visszavették, az NPP Politikai Bizottságába is beválasztották. Mint az egyik központi titkár, az országos vezetőségnek is a tagja. 1948-ban a Dolgozó Parasztok és Földmunkások Országos Szövetsége megalakulásakor az országos szervezési osztály vezetője. 1947. augusztus 31-én az NPP országos listájáról országgyűlési képviselővé választották. 1949-ben belépett a Magyar Dolgozók Pártjába. 1949. augusztusban, a kibontakozó hidegháború idején hivatásos katona lett. Néhány hónapra a Katonai Elhárító Főcsoportfőnökségre osztották be, majd átkerült a IV. Főcsoportfőnökség állományába: iskolaparancsnokká nevezték ki. 1950. novemberétől 1953. novemberig Washingtonban katonai és légügyi attaséként teljesített szolgálatot. 1953. november 7-én ezredes rendfokozatot kapott, egyidejűleg beosztották a Magyar Néphadsereg Vezérkarának 2. Csoportfőnökségére csoportfőnök-helyettesnek. 1957. februárban csoportfőnökké nevezték ki. 1956 után pártbüntetést kapott; fegyelmi büntetését – a Magyar Szocialista Munkáspárt Politikai Bizottsága 1962. február 23-án kelt határozatával – törölték. 1958-ban a Zrínyi Miklós Katonai Akadémiát, 1966-ban, a Szovjetunióban a Vezérkari Akadémiát is elvégezte. 1961-ben vezérőrnaggyá léptették elő. 1973-ban a dél-vietnami fegyverszüneti ellenőrző nemzetközi bizottság magyar békefenntartó alakulatának a parancsnoka. 1983-ban altábornaggyá nevezték ki. 1980. március 27-étől 1988. május 22-éig az MSZMP Központi Bizottságának a tagja. 1989-ben nyugdíjazták. 1989. októberben, a pártszakadást követően részt vállalt a Magyar Szocialista Munkáspárt (később: Munkáspárt) újjászervezésében.